

KIS LAP

NAGY BUZGÓSÁG. (Lásd a 73. lapon.)

XLVIII. köt. 5. szám. Ára negyedévre 1 ft. Egyes szám ára 12 kr.
Megjelen minden vasárnap 16 oldalon.

1895. február 3-án.

FRUZSINKA TITKA.

— Elbeszélés képekkel. —

(Folytatás.)

FRUZSINKA habozva nézte a tova siető cigány asszonyt. Szinte utána szeretett volna szaladni, hogy vissza hívja; Vilma pedig sajnálkozva mondá:

— De kár, hogy többet nem beszélt! Bizonyosan tud még többet is.

Csak hogy Fruzsinka, bár milyen daczos és indulatos volt is, titokban voltaképp nagyon félt attól, hogy még többet tudjon meg. Kétkedve szólt tehát:

— Dehogyan tud... hiába való beszélni az... nem lehet... ha jól meggondolom, hát mégis csak lehetetlen...

— Persze, persze... ámbár történnék néha igen csodálatos dolgok... olvastam én már éppen ilyen történetet.

— Ó, ha csakugyan... de talán mégsem... Legalább te ha itt volnál mindig közel hozzám, kedves Vilma! Igazán haza kell már utaznod?

— Hogy ne?... ha atyám parancsolja. Ma estére várjuk a levelét, amelyben megírja, mikor induljunk. Eddig azt hittem, holnapután indulok... de ez a vén boszorkány, hallottad, azt mondta, hogy holnap...

— De ha elmegy is, ugy-e... ugy-e mindig számíthatok reád? Nagy szükségem van egy igaz hű barátira!

— Mindig biztosan számíthatok reám, kedvesem. Írj meg nekem mindent; nyugtalanul fogom várni a leveleidet. Magam is kívánám, hogy itt lehetnék közeledben. Mindent megtennék érte.

— Még akkor is, ha szegényen, elhagyottan állanék a világban és semmivel sem viszonzhatnám?

— Hogy ne? Csak nem hiszed, hogy azért szeretlek, mert gazdag vagy? Az igaz barátság nem tekint effélékre.

Vilma ezt nem rég olvasta valahol és most roppant komoly képpel monda. Bensőleg azonban kissé megszeppent és kevésbé regényes módon ilyen formát gondolt:

— Utoljára még valami kellemetlenségbe keveredem... ha Fruzsinka szülei és Doroghy néniék megtudják, hogy itt most miről beszélgettünk... pedig amilyen indulatos ez a Fruzsinka, könnyen elárulhatja... és akkor engemet fognak vádolni, mert végre is lehetséges, hogy üres képzelődés az egész, mint ha Fruzsinka nem volna.... Bizony jobb szeretem, ha mindjárt holnap indulhatok haza.

Mialatt Vilma ezt gondolta, Fruzsinka elérzékenyülve ölelte meg s így szólt:

— Nagy vigasztalás, ha az embernek hű barátja van a bajban. Jó is lesz, ha pontosan tudom a czimedet... Mihálytelkén laktok, ugy-e? De az utcát és a ház számát nem tudom.

— Ó, azt nem is szükséges ráírni a levélre... atyámat ott mindenki ismeri.

— Messze van az ide?

— Nem éppen... vasuton négy óra... de mint ha nevünket kiáltaná valaki... hallgassd csak!

Figyeltek. Csakugyan, valaki ezt kiáltozta:

— Fruzsinka! Vilma!

— Bizonyosan minket keresnek. Talán nagyon is sokáig maradtunk el... Már leszállt a nap. A mamád meg talál haragudni...

Erre Fruzsinkában fölébredt a régi daczosság.

— Hát megharagszik! Ugy is haragusznak már reám, hát mindegy.

— Igen ám . . . de tudod, én is veled vagyok . . . reám is . . .

— Mit törődöl vele? Most hoszu időre utolszor voltunk együtt; mit bánjuk, haragusznak-e miatta vagy sem? Te pedig szeretsz és mint hű barátom, tudom, mellettem fogsz állni.

Vilma a világért sem tagadta meg a hű barátságot, de titkon azt kezdte gondolni, hogy a Fruzsinkával való nagy barátság némi-nemű kellemetlenséggel is járhat, mert biz az nem volna mulatságos, ha őt mint vendéget Fruzsinkával egy kalap alatt megpirongatnák.

Ez alatt már egészen közelre jött az, aki a nevöket kiáltozta. A sánta Jenőcske volt.

— Szegény Jenőcske! Őt fárasztják ilyen messzire! szölt Fruzsinka, kapva rajta, hogy hibáztathat valakit. Minket keresel, Jenőcske? Igazán sajnálom, hogy miattunk épp tégedet fárasztanak.

— Ó dehogy! Nem nagy fáradság az. El tudok én messzire sántikálni, csak épp hogy szaladni nem tudok. Magam ajálkoztam, hogy utánatok nézek, mert ott a ház környékén már mindenütt kerestek, én pedig láttam, mikor erre felé sétáltatok. Már kezdődnék is az ünnepi lakoma, csak titeket várnak . . . hiszen tudod, Fruzsinka, két nagy asztal van terítve, és az egyiknél neked köll mint házi-kisasszonynak a vendégeket kínálgatnod . . . a másiknál Évike ül . . . hát siessünk, mert ugy láttam, mint ha a mamádnak nem igen volna kedvére, hogy nem vagy ott.

Fruzsinka daczosan vetette hátra a fejét.

— Az mind egy! Ugy sincs soha kedvökre semmi, amit én teszek. Hát én sem töröm magamat utánok.

Jenőcske csodálkozva nézett rá, Vilma pedig most már nagyon szeretett volna benn lenni a házban.

— Siessünk, csakugyan későre jár az idő, mondá.

— Jenőcske nem tud gyorsan járni, felelé Fruzsinka.

— Tudok én! Különben, ti előre is szaladhattok, majd én utánatok biczegek. Már előbb értem volna, ide, de föltartóztatott egy fura vén cigány asszony, aki mindenkép jövendőt akart nekem mondani.

— És nem engedted? kérdé Fruzsinka kíváncsian.

— Kénytelen voltam, mert nem birtam lerázni a nyakamról.

— És mondott valami érdekes dolgot?

— Dehogy! Hiszen tudjátok, az mind csak haszontalan csürés-esavarás, találgatás. Azt mondta, hogy eddig nagyon sokat szenvedtem; . . . ezt én rég tudom, mert másfél esztendeje, hogy a lábamat törtem. Meg hogy mégis van okom hálát adni a Gondviselésnek; . . . azt még jobban tudom, mert akinek olyan jó édes mamája van, mint nekem, az oda sem nem néz holmi sánta lábnak. Ugy-é? Nevettem is nagyot a fontoskodó cigány asszonyon. No de igazán, Fruzsinka, mehetnénk kissé szaporábban. Sokan várnak.

— Ott vannak Évike s az ő vendégei . . . mi közöm hozzájuk?

Végre azonban mégis csak elértek a házhoz. Már jó-formán sötét volt. Bükfalvyné aligha nem őket leste-várta, mert ott állt a tornáczon s szigoru hangon szölt:

— Hol bolyongtál oly sokáig, Fruzsinka? Tudod, hogy az esti lakománál kötelességeid vannak mint házi-kisasszonynak, mégis te térsz utolsónak haza?

Talán jobb lett volna, ha a mama később pirongatja meg Fruzsinkát, mikor más senki sem hallja; de hát a mama is fogytán volt már a türelmének. Azt remélte, hogy Fruzsinka a reggeli indulatoskodást megbánva, rajta lesz, hogy szóval, tettel és őszinte bocsánat-kéréssel is jóvá teszi hibáját; de nem csak ezt remélte hiába, hanem még azt kellett tapasztalnia, hogy Fruzsinka szinte szándékosan rontja a mulatságot.

A szemrehányást Vilma persze szintén magára vehette egy kicsit, ám bár Bükfalvyné őt nem vádolta határozott szóval, inkább csak olyan szigorú tekintettel, mely körülbelől ezt mondta: »Te pedig, aki már olyan nagy leány vagy, jobban tudhatnád, mi a helyes! Rég vissza kellett volna térned Fruzsinkával, nem pedig a többi társaságtól külön válva bolyongni vele késő estig.« Vilma nagyon jól megértette ezt a tekintetet és ugyancsak megzavarodott, aztán akadozva mentegetőzött:

— Kedves nénike, talán részben én is oka vagyok, hogy Fruzsinka elkésett. Mi nagyon szeretjük egymást, én pedig holnap elutazom, tehát úgy gondoltam, hogy legalább még ezt az utolsó délutánt együtt töltjük kettecskén; a többiek ugyanis elegenden vannak a játékhoz.

Bükfalvyné nyugodtan, de hidegen felelé:

— Kedvesem, te vendég vagy a háznál, téged tehát nem érhet tőlem megrovás. De Fruzsinkának tudnia kellett, hogy ő, mint házbeli, valamennyi vendég iránt figyelmes előzékenységgel tartozik

s nem szabad olyan sértést elkövetnie, hogy félre vonul a vendégek elől, hozzá még épen ilyen napon, mikor törekednie kellene, hogy örömet szerezzen Évikének. E helyett csak zavart és bosszúságot okoz.

Fruzsinka fülig elvörösödött. Érezte, hogy Jenőcske, de talán még Vilma is a mamának fog igazat adni; daczos indulatossága teljes mértékben kitört s szinte toporzékolva kiáltá:

— Nekem nincsenek vendégeim! Akik jöttök, nem hozzám jöttök! Csak az egy Vilma jött az én kedvemért, mert ő szeret! Más ugy sem szeret senki, senki, senki!

— De Fruzsinka!... szólt közbe Vilma ijedten.

— Hagyd el! Tudom én! Persze, ma Évikének van a nagy napja, hát minden csak az ő kedvére történjék, én még a legjobb barátnőmmel se beszélhesek! Nem volt elég, hogy reggel csúffá tették?

A mama szomorkodva nézte az indulatoskodó leányt, de aztán hideg vérrrel szólt:

— A ház tele van vendéggel, nem foglalkozhatom a te oktalan gonosz fecsegéssel. De valóban megérdemled, hogy kizárjalak a vendégek társaságából, mert viseletteddel, morcos képeddel csak szégyenünkre vagy. Hanem majd később számolunk. Most menjünk be.

Megfordult és bement. Vilma követte, Fruzsinka azonban nem mozdult, hanem konok, mogorva pillantással nézett utánok. A sánta Jenőcske nógatta:

— Menjünk be mi is, Fruzsinka! Ne várjanak tovább.

— Te csak menj! Nekem nincs ott helyem. Hiszen hallottad...

— Ugyan már no! A mamácskád kissé megharagudott, de majd megengesztel... Megegett az már máson is... én is kaptam már dorgálást a mamámtól.

»TILOS!« (Lásd a 70. lapon.)

— Az más. Téged szeret a mamád... szonyak... sirással kezdtem, sirással vég-
de engem! Igaza volt a vén cigány asz- zem is a napot... És ha a többi is igaz

Hirtelen neki iramodott és beszaladt a házba. A sánta Jenőcske lassan biczegett utána, a fejét csóváltatva és semmikép sem értve a dolgot.

— Azt a vén cigány asszonyt említette . . . aligha ez tele nem beszélte a fejét valami ostobasággal. Ne de olyat! Hogy őt nem szereti a mamája!

Amint a nagy ebédlőbe ért, hol a többiek már a terített asztalnál vigan lakomáztak, Évike fölugrott és eléje futott.

— Hol van Fruzsinka? Azt mondta Vilma, hogy veled jön.

— Előre szaladt. Talán a szobájába ment.

Aztán sugva folytatta, hogy csak Évike hallja:

— Azt hiszem, durcázskodik. Megharagította a mamákat, pirongatást kapott és olyan formát mondott, hogy nem jön ide, itt nincs hely az ő számára.

A jó Évikének össze szorult a szive. Futott a mamához és könyörögve szólt:

— Mamácskám, édes jó mamácskám, ne haragudjál ma Fruzsinkára . . . az én kedvemért! . . . Szegény nem mer ide jönni.

— Dehogy nem mer. Inkább nem akar, mert ismét daczoskodik.

— Majd én előhivom. Ugy-e, mamácska, mondhatom neki, hogy már nem haragszol; bátran jöhet, vigan lehet . . .

— Nem érdemli ugyan . . . de ha te könyörögsz érte, mikor épp a te irányodban tanusít olyan illetlen, sértő viseletet . . . hát Isten neki, elfelejtem én is az egészet. Tégy amit tetszik, kedves gyermekem.

Évike futva-futott a Fruzsinka szobája felé. Csukva találta az ajtót. Zörgetett, szólított Fruzsinkát. Semmi választ sem kapott. De még sem tágitott. Azt hitte, hogy Fruzsinka csak duzzog, azért nem felel.

Volt a szobának más oldalról is ajtaja. Évike oda került és ezen az ajtón át csakugyan bejutott. De hiába jutott be . . . Fruzsinka nem volt a szobában.

(Folytatása következik.)

»TILOS!«

(Képpel a 69. lapon.)

MIND elmentek a vendégek,
Az ebédlő csendes lett . . .
A megbontott asztal körül
Egy kis lányka settenget.

Maradék a poharakban,
Édes aszú tokaji . . .
Jaj Istenem, de jó volna
Fenekig kihajtani!

Nem csak aszú . . . pezsgő bor is
Gyöngyözik a serleghen . . .
S gyöngyözik a kívánság is
A habozó gyermekben.

Ó, és nem csak bor-maradék . . .
Maradt ottan még egyéb:
Egy fél kuglóf! . . . Töpreng Zsófi,
Egyék-e vagy ne egyék?

Barna hajú, arany belül . . .
Köllött bele tíz tojás;
S belül pöttyes . . . persze hogy az:
Aprószőlős, mazsolás.

Kerülgeti a kisértés
A küzködő Zsófikát . . .
»Ha eszem is, ha iszom is . . .
No, nyulj hozzá! Ki se lát!

Észre sem veszik tán, hogy a
Maradéknak híja van . . .
Senki, aki rám vallana . . .
Laczi sem, a csintalan.

Mégis, mégis lesz tanu rá,
Aki vádol engemet . . .
»Tilos! — így szólal meg bennem
A hü lelki-ismeret!«

A CSODA-DIO.

— Mese. —

HOL volt, hol nem volt, egyszer valahol és valamikor volt egy szegény varga-inas, akinek Jancsi volt a neve. Nem volt már sem apja, sem anyja, de még atyjafia sem. Csak az öreg kereszt-anya élt; de ez meg olyan szegény volt, hogy egy harapás kenyérral is alig segíthette Jancsit.

Ilyeténképen nem valami jó dolga volt Jancsinak. Amint tehát legény-sorba került, egy szép napon így szólt magában:

— Megyek én világgá, próbálok szerencsét.

A bucsuzással hamar készen volt, mert csak öreg kereszt-anyjától köszönt el. Ez pedig így szólt:

— Szívesen adnék egy kis utravalót, de magamnak sincs. Hanem emlékül vidd el ezt a diót. Az öreg diófám tíz esztendő alatt ezt az egyetlen egy szem diót termette, hát igazi ritkaság. Őrizd meg, talán szerencsét hoz.

Egy szem dió bizony nem sok, de Jancsi azt is megköszönte szépen. Nem azt nézte, mennyit ér, hanem milyen jó szívet adták. Meg is őrizte gondosan, akár merre járt.

Pedig sokfelé járt. bolyongott; sokfelét próbált, de bizony még mindig csak olyan szegény varga-legény volt. Hetedhét országon is tul járt már, mikor egy nagy városba érkezett, melynek utczáin a nép ugyancsak izgatottan csoportosult és vitatkozott.

— Ugyan mi történt itt? kérdezősködött Jancsi.

— Az történt, hogy ez a mi szeszélyes, kegyetlen királyunk megint valami furcsát gondolt. Ma van a nevenapja és kihirdette, hogy aki ma neki olyan valamit mutat, amit ember még nem látott és ezután sem fog látni, annak feleségül adja a leányát és vele adja a fele királyságát. De aki próbálkozik és bele sül, az örökös börtönbe kerül.

Alig hogy Jancsi ezt megtudta, már halatszott a kürt-harsogás, mellyel a hirnö-

kök tudatták, hogy a nagy verseny megkezdődött. Mind oda csődült a nép a palota elé, ahol bársony sátor alatt aranyos trónuson ült a király, mellette pedig a csodaszép király-kisasszony állt.

— Aki tud valamit, álljon elő! szólt a király.

Elő állt egy délcegz vadász s egy tollat mutatott föl.

— Uram király, ilyen tollat emberi szem még nem látott. A Himalája jeges csúcsain él a ritka madár, melynek ez a tolla.

— Amint te hozzá fértél, más is hozzá férhet és láthatja, szólt a király. Vigyétek a börtönbe!

Ekkor egy halász állt elő s gyöngy-szemet mutatott.

— Ilyen gyöngy-szemet, uram király, soha még ember nem látott. Tíz esztendőig buvárokodtam a tenger fenekén, míg rátaláltam.

— Más is találhat olyat, felelé a király. El a börtönbe!

Most már megrökönyödtek az emberek. Senki sem mert többé próbálkozni. Egy szerre azonban nagy nevetés támadt, mer egy kopott-gunyás legény lépett elő. Az bizony nem volt senki se más, mint a mi Jancsi barátunk. A csufolódással nem törődött, hanem bátran oda állt a király elé s egy diót mutatva föl, így szólt:

— Uram király, ime egy dió. Most feltöröm, így mi . . . Ime, itt a béle. Ezt még emberi szem nem látta, de ezentul sem fogja soha többé látni.

S hirtelen bekapta a dió bélést és lenyelte. A király egy pillanatig meglepetve nézett Jancsira, aztán fölállt és megveregette a vállát.

— Ember vagy, fiam! Nem birlak megczáfolni. Tied a leányom és a fele-királyságom.

Csaptak hét országra szóló lakodalmat, magához vette az ő jószágos, szegény kereszt-anyját. Jancsi király aztán sokáig boldogan élt és uralkodott és még ma is élne, ha már rég meg nem halt volna.

FEBRUÁR.

Minden hónapok közt
 A legkevertább cagyok,
 De mégis szeretnek
 Kicsinyek és nagyok.
 Farsangi rigalmat
 Hozok özönével,
 A havat és jeget
 Sem eresztem még el.
 Aki szorgalmasan
 Jár az iskolába,
 Jutalmul vigadhat
 Jegen, gyermek-
 bálba.

pecske
 magál
 kiesik
 val, es
 ben f
 Nyilva

Am
 sarkán
 talált

merem

Ak
 egy sz
 rendő
 állt o
 ber ke
 czán
 észre
 ányt.
 törőd
 sanké
 rá, m
 Kerül
 szólit

rendő
Nem

a Sas

bolyo

csike

A TONCSI SZÖKÉSE.

— Tréfás beszély 4 képpel. —

MÁR meggyújtották az utcán a lámpásokat, tehát későre járhatt az idő. Legalább is arra nézve későre, hogy olyan csöppecske kis lány, mint az ott ni, ugy magában sétálgasson az utcákon. De a kicsike sétáló nem törődött a kései órával, csak baktatott elszántan előre, miközben figyelmesen nézegetett jobbra-balra. Nyilván keres valamit vagy valakit.

Amint az utca sarkára ért, meg is találta.

— Ott áll ni, ösmerem . . .

Aki ott állt, az egy szálas, természetes rendőr volt. Más nem állt ott senki, ember kevés járt az utcán s a rendőr is észre vette a kis leányt, de eleinte nem törődött vele. Las-

sanként azonban mégis figyelmessé lett rá, mert a kicsike folyvást ott őgylgett. Kerülgette, ránézett, mint ha meg akarná szólítani, de nem meri.

— Mi a baj, kicsike? szólítá meg végre a rendőr barátságosan. Nem találsz haza? Nem tudod, hol laktok?

— Dehogy nem! Itt lakunk nem messze a Sas-utcában, a sarok-házban.

— Ugy hát nincs baj. Azt hittem, elbolyongtál és most nem találsz haza.

— Én nem, hanem a Toncsi! felelé a kicsike nagy sohajtással.

— Hát mégis valaki? No, majd előkerítjük Toncsi urfit. Jelentést teszek róla. Hány éves a szökevény urficska?

— Ó, még nincs egy éves; csak éppen három hónapos.

— Vagy ugy! No, akkor nincs baj; majd haza viszi a dada, aki sétára vitte.

— Toncsinak nincs dadája . . . eddig én voltam.

— Ugyan? Nem éppen nagyon megbízható dada. Hát hol hagyta el a Toncsit?

— Nem hagyta el . . . maga szökött ki a házból.

— Oktondi beszéd, kicsikém. Nem mehetett ki a házból! Nekem van egy eszten-dős kis fiam, de még a lábán sem tud állni.

— Ó, Toncsi már három hetes korában kimászott a kosárból és futott a gombolyag után.

— Mi a tatár! Ez már csakugyan esoda-ficzko!

— Az a! Nagyon szép, nagyon ügyes; most már a mama sem bánja, hogy nem fojtottuk vízbe.

— Vízbe? Hát miféle szerzet az a Toncsi?

— Nem tudja? Az én kedves cziczám . . . Toncsi a neve.

A komoly rendőr nagyot nevetett. De a kis lánynak nem állt nevetésre a szája s könyörgő hangon szólt:

— Kérem szépen, ugy-é megkeresi? Azt hallottam mindig, hogy a rendőr bácsik fogják el a szökevényeket.

. . . TEJECSKÉT IDDOGÁLTAM.

(Lásd a 74. lapon.)

— Van egy kis igazság benne, de a Toncsival bajos lesz. Alkalmasint valahol a házak tetején sétál és verebekre les. Már oda nem mehetünk utána.

A kicsike nagyon elszomorodott.

— Ó, hát nem hozzák vissza a Toncsit?

Közel járt hozzá, hogy sirva fakadjon. A jó szívű rendőr azonban megvigasztalta.

— No ne sirj kicsikém. Majd megkerül az a garabonczás Toncsi. Ha erre sétál, majd nyakon csipem és haza viszem, ha ugyan a maga jó szántából haza nem sétál. Most pedig menj szépen haza, későre jár az idő. Ilyen csöpp kisasszonykának nem való, hogy ilyenkor az utcán ögyelegjen.

A kis leányka erre a komoly biztatásra megnyugodott és olyan szaporán, amint csak birták apró lábaeszkái, sietett haza. Szerencsésen el is jutott a házba, s amint befordult a fákkal, bokrokkal beültetett udvarra, egyik fa ágai közül ismerős nyávogást hallott.

— Itt a Toncsi! Megvan a Toncsi! kiáltá nagy örömmel.

Egy másik hang meg erre így kiáltott:

— Itt a kis Lola! Megvan a Lola!

A házból előszaladt a mama, a néni, a szoba-lány és körül fogták a kis Lolát, kiről már azt tudták, hogy elveszett. Egy kis ideig örültek neki, de a mama aztán komolyan pirongatta, hogy engedélye nélkül és egymaga kalandozott estének idején az utcákon. Létrát is hoztak elő és a szökevény Toncsit, aki nem mert vagy nem akart lejönni a fáról, erővel húzták le onnan.

— Megérdemelnétek mind a ketten, hogy ne kapjatok ozsonnát, szólt a mama. De most az egyszer megbocsátok.

Lola tehát megkapta a kávécskáját. Mialatt szüresölgette, ott settenkedett körülötte a Toncsi, dorombolt és hizelkedett, hogy ő is megkapja a maga porcióját. Meg is kapta, de Lola igen komoly hangon így szólt hozzá:

— Nem érdemled, hogy ozsonnát kapj... mennyi bajt és gondot okoztál! A mamácska meg is haragudott! No, remélem, nem teszed többször; most pedig bünbánólag megvallod, hol jártál.

A cizca egyelőre nem szólt semmit, csak eszegette a czésze aljából az édes kávécskát. Mikor elkészült vele, föluggott a Lola ölébe és ott kényelmesen elhelyezkedett, épp úgy, amint viszont Lola a nagy karos-székekben helyezkedett el kényelmesen. Fáradtak voltak mind a ketten, a szobában sötét volt és nagy csöndesség; kedvökre pihenhettek.

Amint így pihentek, Toncsit bizonyosan furdalhatta a lelki-ismeret, hogy kedves kis asszonyának bajt okozott. Ezt jóvá kell tenni, ha egyébbel nem, őszinte vallomással. Lola hallotta, egészen világosan hallotta, amint Toncsi az ő doromboló hangján így szólt:

— Ne haragudjál, kedves kicsi asszonykám! Nem gondoltam, hogy ilyen baj lesz belőle. Hiszen az én bajom még nagyobb volt. Nem is teszem többé... azaz nem mondom, hogy soha, de most egyelőre elég volt.

Tudod, ugy volt az, hogy még jó minapában, mikor egyszer tejeckét iddogáltam. (Lásd a képet a 73. lapon), cizca-mamám elmesélgetett egyet-mást, hogy milyen csodálatos dolgok vannak a világon. Olyan furesákat mondott, hogy azt feleltem rá:

— No, már ez nem is lehet igaz.

Min
tam. L
nem é
teremt
tem a

— I
mondá
létedre
náczná
udvart

Bela
kell,
de mil
illik, e
nagyon
lettem
azokat
kat. M
ma az

—
házba
van, m
farka.
olyan
beszél
ember

Ug
csoda,
tudta
látni
felelt

—
Nincs
látni
ideje.
nál it
Fillér
Et
Hisze
de es

Mindjárt akkor megbántam, hogy mondtam. Legelőször s azért, mert cicza-mamám nem érte a tréfát s első lábával úgy képen teremtett, hogy keringőt tánczolván repültem a konyha tulsó sarkába.

— Hogy mersz így beszélni, te taeskó! mondá. Mit tudhatsz te, három hónapos létedre, aki még nem jártál tovább a tornácznál, míg én messze környéken minden udvart, konyhát, padlást, pinczét ismerek.

Beláttam, hogy hibáztam, hogy hinniem kell, amit cicza-mama mond. Jól van; de mikor már, mint illik, elhittem: akkor nagyon kíváncsi is lettem, hogy lássam azokat a csoda-dolgokat. Mert cicza-mama azt mondta:

— A szomszéd házban olyan macska van, melynek nincsen farka. És van ott olyan madár, amely beszélni tud mint az ember.

Ugy-e bizony, nem csoda, ha ezt nehezen tudtam elhinni. Mikor pedig elhittem, hát látni is akartam. De cicza-mama erre azt felelte:

— Maradj veszteg, ahol jó dolgod van. Nincs még elég eszed hozzá, hogy világot látni indulj. Majd megjön annak is az ideje. Ugyan megjárnád, ha utjába akadnál itt a szomszédban annak a mérges Filler kutyának.

Ettől biz' én nem igen ijedtem meg. Hiszen itt, van nálunk a kis Fürge kutya, de csöppet sem félek tőle. Inkább ő szepeg

tőlem, mert egyszer már végig karmoltam az orrát. Egy szó mint száz: eltökéltem, hogy engedelem nélkül is kirándulok világot látni. Sokáig hiába lestem a jó alkalmat. Meg-megindultam, de elfogtak, vissza hoztak. Nem csüggedtem és ma délután végre kedvezett a szerencse... megszökhettem.

Minden baj nélkül jutottam ki az utcára. Ott eleinte kissé meg voltam akadva. Jobbra induljak-e vagy balra?... hogy rátaláljak azokra a csoda szomszédokra: a

beszélő madárra és a farkatlan ciczára? De van ám nekem eszem, több mint hiszitek. Megindultam jobbra és láttam, hogy arrafelé nincs több ház, ott az utca sarka van. Ahol ház nincs, ott szomszéd sem lehet. Ugy-e igaz? Ezt én mindjárt kitaláltam.

Vissza tértem tehát és elindultam balra; be is tértem

a legelső kapuba. Az udvaron nem láttam sem csodát, sem veszedelmet; pedig eszembe jutott az a Filler kutya, akivel cicza-mama ijesztgetett. Nem volt ott és mihamar teljesen megnyugodtam, hogy nincs mit félnem tőle. Mert amint egy ablakpárkányra fölkapaszkodva, benéztem a szobába: ott láttam egy nagyocská kutyát, amint gazdája közelében az író-asztal mellett üldögélt.

— No, ez csöppet sem veszedelmes ellenség, gondolám.

... AZ IRÓ-ASZTAL MELLETT ÜLDÖGÉLT.

Ugyan-ekkor már másfelé fordult a figyelmem. Egészen közel egy ajtó félig nyitva volt s onnan sajátságos szavakat hallottam.

— Szép kakadú! Csűf czicza! hangzott egymás után.

Ejnye, miféle goromba fickó lakik ott? És mi kifogása van ellenünk, cziczák ellen, hogy ily hangosan csufnak híresztel?

Leugrottam az ablak-párkányról és be akartam kukucsalni az ajtón, mikor belülről ugyan-az a rikácsoló hang azt kiáltotta:

— Tolvaj czicza! Fogjátok meg!

Ijedten ugrottam vissza. Talán valamelyik atyámfia rossz fát tett a tüzre és fölfedezték; még bizony gyanuba keveredem, ha engemetlát-
nak itt közel. Nem sokára azonban vissza tért a bátorságom, mikor láttam, hogy egy sárga pettyes nagy czicza atyámfia minden félelem nélkül sétált be az ajtón. Söt oda szólt hozzám:

— Jőjj te is? Minél többen leszünk, annál jobb.

Hogy miért lesz jobb, nem tudtam, de utánna mentem. Tágas konyhába jutottam s a legelső, ami szemünkbe tünt, a farkatlan czicza volt. Épp kérdezni akartam, hogyan vesztette el ezt a legfőbb ékességét, mikor a fejem fölött újra megszólal az a hang:

— Szép kakadú! Csűf czicza!

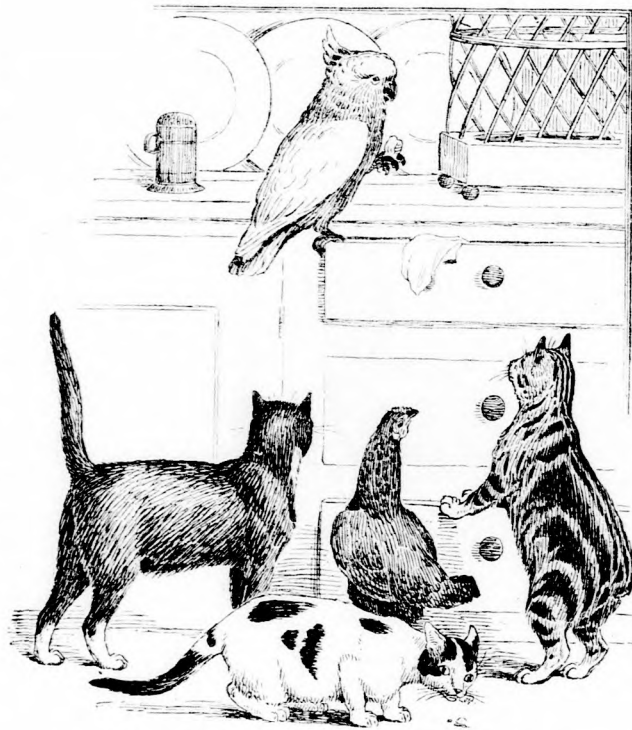
Nagyot ámultam. Hát csakugyan igaz! Egy madár állt ott a konyhaszekrény szélén, kalitkája közelében és mind-úntalan ismételte azokat a szavakat.

Amint mondom, ámultam; de boszankodtam is. Hiszen szép dolog, hogy madár létére beszélni tud, de mit gorombáskodik? Hárman is voltak ott cziczák, hát bizonyos, hogy szándékosan

boszantott. A farkatlan czicza is ezt gondolhatta, mert így szólt:

— Rég fáj a fogam erre a goromba kakadúra, most talán megkaphatjuk. Nyitva hagyták a kalitkáját, most könnyen elfoghatjuk.

Egy jámbor tyukocska is ügyelgett ott és bámulta beszélő madár-rokonát.

... OTT ÁLLT ... KALITKÁJA KÖZELÉBEN.

meg;
Ne
dást.
tetejé
kező
egy t

baleá
ajtaja
szoms
den n
Rajta
öket!

Ek
re cs
kijött
Jaj
szede
Bezz
a ka
künk
főkép
üzöb
fogva

házb
állj!
kere

M
ugy
hogy
tam
volt

azt
és a
Vég
onna
hitt
udva

— Ne bántsátok, ugy sem foghatjátok meg; nem tudtok röpülni, mondá nekünk.

Nem hallgattunk rá. Megkezdtük a támadást. De a kakadu felröppent az almáriom tetejére és éktelen lármát csapott; a következő pillanatban pedig nyílt az oldal-ajtó s egy ur lépett ki.

— Ejnye, milyen gondatlan az a szobaleány! A kakadú kiszabadul, a konyha ajtaja nyitva s a szomszédságból minden macska ide gyült. Rajta Fillér, üzd ki őket!

Ekkor vettem észre csak, hogy az urral kijött a kutyája is. Jaj és milyen veszedelmes fenevad! Bezzeg nem félt ez a karmolástól! Nekünk rontott és legfőképp engemet vett üzöbe, mérgesen kaffogva:

— Te nem is vagy házbeli! No megállj! Mindjárt kitekerem a nyakadat!

Mi tagadás benne: ugy megszeppentem, hogy jó ideig a nyitott ajtóra sem tudtam rátalálni. Néhányszor már olyan közel volt hozzám az a rettenetes Fillér, hogy azt hittem, mindjárt leharapja a farkamat, és akkor belőlem is olyan esoda-czicza lesz. Végre mégis kimenekültem az udvarra, onnan az utcára, aztán haza s már azt hittem, bátorságban vagyok itt a magunk udvarán, mikor nagy rémületemre látom,

hogy az a gonosz Fillér ide is követ. Jaj, az volt még csak a veszedelem! Mert amint körül néztem, hova meneküljek, hát látom, hogy sehol sincs nyitva sem ajtó, sem ablak. Iszonyu volt, borzasztó volt! A gonosz Fillér egyre közelebb ért. Még csak egyet-kettőt kell ugrania . . . és végem van. De hát mégsem következett be a rettentő sors, csak közel jártam

hozzá. Épp csak anynyi időm volt még, hogy fölkapaszkodhattam arra a fára. Vakmerő ellenségem még akkor sem tágitott. Csak mikor te jöttél, kedves aszszonykám, és szavadra mások is: akkor futott el a gonosz Fillér s a sötétben persze senki sem ügyelt rá.

No, csak hogy épnégy láb itt vagyok megint az öledben! Egyelőre nem megyek világot látni; megvárom, míg okosabb és erősebb leszek. Könnyen el találnék pusztulni.

— Igazad van, kedves cziczám. Én is követem okos példádát, mert mamácska is azt tanácsolja.

Ezt a kis Lola mondta. Vagy csak gondolta? Vagy éppen csak álmolta az egészséget, és nem is a czicza beszélte el?

Mit gondoltok?

A R

. . . FELKAPASZKODTAM A FÁRA.

NAGY BUZGÓSÁG.

(Képpel a czimlapon.)

»MESÉT, mesét, édes mama,
Mesét mondj nekünk!
Minden szóra, minden hangra
Ebren figyelünk.

Mesét Tündér Ilonáról,
Hős királyfiról,
Kinek bűvös arany-kürtje
Lelkesítve szól.

Magyar daliás időkről,
S ki volt Emese . . .
Ha te olvasod, mamácska,
Szébb minden mese.

Mama olvas. A két gyermek
Oly buzgón figyel:
Hogy a lelkes buzgóságtól . . .
Ott aludtak el.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLVIII. köt. 3-dik szá-
mában közölt találós kérdések megfejtése:

I. HÓ. — II. HÓ és nap.

Helyesen fejtették meg: Kaczvinszky József, Koritschöner Margit, Somló Sári (részben), Kleeberg Géza, Szily Rózsika, Hauer Iluska, Mérey Ágosta (részben), Fáy Erzsé, Weisz Sándor és Ödön, Sigray Béla, Pali és Pista, Szelke Hajnalka és Józsi, Eisltzer Margit (részben), Schwarz Terka (részben), ifj. Kossaczky Oszkár (részben), Eigner Imre és Miklós, Tichtl Leona, Dalmady Irénke, Luzsa Annus, Hegyessy Gyula (részben), Reményi István (részben), Jálcis Matild, Gyémánt Ilona, Unger Béla és Ervin, báró Pongrácz Béla, Tsida Paula, Kánay Miklós (talán Kállay? Magad irtad a levelet? F. b.), Schwarz Mirza (részben), Leszek Géza, Gráner Stefánia és Márta, Feldmann Gyula, Gervay Mariska, Freund Berta (részben), Wagner Irénke és Évike, Girardi Margit, Szukováty Imre (részben), Ferdinánd Mariska, Benke Mariska, Záborszki Dezső, Vymetál Emil és Kuszezak István, Nékám István, Pogány Stefike, Denk Gusztáv, Krausz Juliska, Csizék Ilona, Szent-Ivány Carla (részben), Vermes Margit (részben), Ránzai Ármin, Pietsch Lajos és Béla, Pollák Árpád, Ember István (részben), Varga Pista, Wolf Blanka,

Rosenzweig Ármin (részben), Veres Katicza, Végh György, Schreyer Imre, Winkler Imre (részben), ifj. Réthy Kálmán (részben), Takách Ilonka, Hirsch testvérek (részben), Szentpétery Gyula, Kubinyi Gyula, Benedek Dénes, Adler Vilmos, Kubinyi Dárius, Szigethy Lenke, Weisz Bella és Lajos, Herczeg Albert, Winkler József, Miskolezi László, Könyöki Ilona, Bónis Berta, Boda Margit, Filipp Janika (részben), Imre Ilonka és László, Dluhy János, Buday Annuska, Augustin Gizi, Demeter Tibor, Árkay Masa (részben), Oláh Ilona és Mariska (részben), Koller Ferencz, Patterson Margit és Orsolya, Imrédy Kálmán és Károly, Butykay Ödön, Kovách Sárka, Szabó Margit, Patzauer Katinka, Goldstein Erzsé (részben), Patyánszky Olga (részben), Lázár Berté és Imre (részben), Éesy Emilia (részben), Szemők Katicza, és Maricza, Muraközy Károly, Mészáros Zsófia, Cson (?) Rozália és Eszter (a neveket tisztán írjátok! Így nem tudom, jól betűztem-e ki? F. b.) Máriássy Anna, Velencei Tiborka, Hunfalvy Livia (részben), Stépán Róza (sajátkezű irást kívánok. F. b.), Pyber Margit, Jármay Károly, Klimm Béla, Rothfeld Vilma, Juliska és Márton, Mihályfi Ernő és Zoltán, Harangy Irénke, Gyárfás Berta, Havas Margit (részben), Kövesy Rudi, Achim Mariska, Halper Feri, Cselley Ilonka, Kövessy Rudi, Berezzely Jerta (részben), Bügler Paula, Kreibik Sándor (részben), Gonda Lajos, Bolyó Palma és Károly, Fuchs Szeréna, Lengyel Gyula, Gutmann Fanchon (részben), Katrenyák Mariska, Muraközy Ilona, Galáth Ilonka (a levelező lapnak a czimoldalára ird a czimet, a tiszta lapjára pedig a közlendőt; mert a megfordított rendben való irás a postai szabályokba ütközik s megtörténhetik, hogy máskor az ilyen levelező-lapot el sem juttatják hozzám. F. b.), ifj. Paukovich Andor, Hirschler Viola (részben), Bayer testvérek (részben), Istók Barna, Gluzek Ferencz, Nagy Mariska, Schwarz Magda és Béla, Székely Jenő, Fischl Izabella, Wenckheim Erzsébet, Blumenstock Elek és Imre (részben), Merse Zsiga, Deutsch Hedí (részben), Baáry Olga és Rudi, Herzfeld Ilka, Robicsék Béla (részben), Kemény Béla, Grünbaum Regina, Taubner Margit (részben), Przybilla Jenő (részben), Fajthy Andris, Schlesinger Malvine és Ella (részben), Láng Gyula.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténtén, nyertes lett: Kleeberg Géza, Budapesten, kinek a jutalom-könyvet (»Greguss Ágost meséi«, az ifjuság számára irt vonzó és tanulságos mesék, csinos kiállításban) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »Kis Lap« XLVII. köt. 2-dik számában közölt rejtély megfejtését még beküldték: Bayer testvérek, Glatz Erich (részben), Takách Ilonka, Merse Zsiga.

Ezek sor balt neves k jelentse madik: gyon re ami ny egy be

A m jutalom

Gyen Forgó czimü

Gerv hibázta illik n olvasón san me lajstros küld h a testv ki, fure sedet. Végh retes mese, simitg

KOCZKA-REJTVÉNY.

A	E	E	E	I	I
I	I	Ó	Ö	Ö	
B	F	F	M		
N	P	R			
S	T				
T					

Ezek a betűk úgy rendezendők el, hogy az első sor balról jobbra és fölülről lefelé: adja egy hírneves költőnek nevét; a második vízszintes sor: jelentse a föld legtökéletesebb teremtményét; a harmadik: egy fiatal házi-állatot; a negyedik: a nagyon réginek másforma jelzését; az ötödik azt: ami nyáron hűvöst, télen meleget ad; a hatodik: egy betűt.

A megfejtők névsorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Kis szindarabok.“

Gyermek-előadások számára össze gyűjtötte **Forgó bácsi.** (A „**Forgó bácsi könyvtára**“ című sorozat egyik önálló kötete, csinos kötésben.)

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Gervay Mariska. Azt a nevet a szedő nem hibázta el, te pedig el sem hibázhattad. Az tudniillik nem a ti nevetek, hanem egy másik kis olvasómé, akinek Mike Mariska a valóságos, öt jogosan megillető neve. Ezt tehát máskor is fogod a lajstromban olvashatni, ha kis olvasó-társad újra küld helyes megfejtést. Hogy a te keresztnéved és a testvéredé együtt éppen az ő teljes nevét adja ki, furcsa, tréfás véletlen és megmagyarázza tévedésedet. Töletek akkor nem is kaptam megfejtést. — **Végh György.** Az a kis mese meglehetősen ismeretes ugyan, de buzdításul és mert kedves kis mese, besorozom; előbb azonban nagyon meg köll simitgatni, jórészt át is dolgozni. A rejtvénykéid

tulságosan könnyűek, tehát nem közölhetők. Majd találsz jobbakat. Kedves mamádnak, egykori kis olvasómnak, add át szíves üdvözlömetem. — **Winkler Imre.** Aki beküldte a megfejtést, de nem találja nevét a megfejtők névsorában, kérdés nélkül is biztosra veheti, hogy levele nem jutott kezemhez. A rejtvényke nem jó. — **Adler Vilmos.** Aki a megfejtést a lap megjelenése napjától számított egy hét alatt küldi be, nem késik el. Nevedet ne ird W-vel, mert a magyar csak a V betűt ismeri; a W-t csak idegen eredetű vagy, régies írásu *vezetők*-nevekben lehet használni. — **Schreyer Imre.** Az a képrejtvény, igen csekély eltéréssel, már megjelent a »Kis Lap«-ban, nem is nagyon régen. — **Szinyei Merse Anna.** Dehogy szegényitlek meg! Ellenkezőleg, igen dícséretesnek találok iparkodásodat. Olyan kicsike kezdőtől nem is kívánhatok kifogástalan írást; de tudom, törekedni fogsz rá és nem sokára kapok én majd tőled egészen szép levélkét is. Ugy-e bár? — **Fuchs Szeréna.** A vonalrajz-feladvány nagyon is egyszerű, pusztán rátekintésre mindenki látja a megoldást. Tehát nem közölhetem. Hogy a »Fruzsinka titka« oly nagyon tetszik, örömmel vettem tudomásul; de abban nincs igazad, ha azt szeretnéd, hogy az egész szám csupán ezzel volna tele, mert a végét óhajtánád tudni. Minden számban több-félének köll lenni, mert sokan vagytok ám és más-más tetszik mindenkinek; a hosszabb elbeszélésnél pedig nem csak arra kell az érdeklődést fordítani, hogy mi lesz a vége, hanem az elbeszélés folyamatát, részleteit figyelemmel illik olvasni. Egyéb iránt, látom, te csakugyan élvezed, tehát figyelemmel olvasod. A vége bizony még messze van. — **Máriássy Anna.** Szívesen látlak téged is, Ila testvéreddel együtt, kis híveim táborában. Soraidat mindig örömmel veszem s figyelmesebb bemutatkozástok után most már mint kedves kis olvasóimat szívből köszöntlek. — **Pleiningner Hilda.** Betegségedből eddig már, remélem, teljesen fölépültél. Hogy gyöngékedésed ideje alatt a régi »Kis Lap«-kötetekben is szórakozást találtál, megelégedéssel olvastam. Akik régi híveim és gondosan megbecsülik a »Kis Lap«-ot, sokan voltak már hasonló helyzetben. — **Reitzer Alice.** Hugoeskád gyógyulásáról örömmel értesültem. A »Fruzsinka titka« elbeszélést illetőleg olvasd el, amit Fuchs Szerénának ízentem. — **Bohunka Mariska.** Azon a bajon, kis leányom, igazán nem tudok segíteni. Elképzelheted, hogy kívüled még száz és ezer kis olvasóm épp úgy szeretné, mint te, ha neki jutna a nyeremény-könyv kedves emlékül. Én igazságosan nem tehetek egyebet, mint azt, hogy a sorsra bízom a döntést. — **Patterson Margit és Orsolya.** Azok a nyeremény-tárgyak még nincsenek kiválasztva. De minden esetre értékesek lesznek, a dolog természetéből folyólag értékesebbek azoknál, melyek a hetenkénti, egyszeri megfejtésekre vannak kitűzve. — **Steiner Jancsi.** A latin mese fordítását, mint

szorgalmaz és haladásod bizonyosságát, szívesen vettem. Közlésre azonban nem alkalmas. — **Hauer Huska.** Képrejtvénykéd nem sikerült. Kérdésedre válaszom: köszönöm, jól. Azért pedig, hogy valaki keveset ír, ugyan mi jogon haragudnám? Sőt az a helyes, hogy mindenki csak akkor és annyit írjon, amikor és amennyi írni valója van; mert más-különbben ezáltal, üres firkaást végez. — **Buzinkay Dezső.** A hótalpon való csuszkálás, bár Európa északi vidékein régóta gyakorlatban van, nálunk még egészen új sport. De vannak már művelői. Minden esetre nehezebb a koresolyázásnál. — **Zacsovicz Janesika.** Már micsoda föltevés az, hogy én boszankodom a megfejtésben tanúsított ügyetlenségeden, ami, ha úgy volna is, (mint ahogy nincsen): sohasem szolgáltathat okot arra, hogy boszankodjam. Sőt buzgóságnak tekintem, mely még akkor is érdemes a dícséretre, ha sikerre nem vezet, ami — ismétlem — nálad nem fordult elő. Nagyon örvendek rajta, hogy legkedvesebb ajándékod, melyet a karácsonyfa alatt megpillantottál, a »Kis Lap« volt, melynek azóta lelkes olvasója vagy. — **Terstyánszky Margitka.** Te meg a te levelkédről, amely nem hosszabb mint a nyuszi farka, azt hiszed, hogy »hosszu«, pedig néhány másodperc alatt olvastam el. Tán bizony, kis lányom, te találtad azt hosszúnak, mi-alatt írtad? De ha igazában hosszú volt volna is, nekem sohasem az, aki örömmel foglalkozom tveletek. — **Králik Sándor.** Egymás alá rakott szavak öreg-betűiből össze róni rejtett szót vagy nevet, kissé kényelmes és a megfejtőt sem jutalmazza meg. Ne csak hosszában, de szélteben is szerezzon akadályokat az ilyen feladás. A »Kis Lap«-ban bőven talász erre mintát. Ha ilyet küldesz, örömet fogadom. — **Merse Zsigmond.** Már most nyomon vagy s meg fogod oldani a fogasabb rejtvényt is. — **Farkas Laczika.** Nincs a te rejtvényeidben egyéb hiba, mint az, hogy a te gyakorlott olvasó-társaid legott megfejténék, amint rá tekintenének. Ügyes levelkédek megörültem. — **Sternberg testvérek.** Kettőn vagy talán többen vagytok s a levél első személyben szól (*én.*). Hát melyőtök ez az »én«? A rejtvényed beválik s megjelen. — **Unger Béla és Ervin.** Reménylem, hogy hugoekátok Hedvig, első levelét Forgó bácsinak írja. — **S. F.** Nem üti meg a »Kis Lap« mértékét. — **Steiner Ilonka.** Ezt írod: »5 órakor kaptam meg a »Kis Lap«-ot, s ¼ hatkor már megfejtettem«. Ez derék dolog volna, ha csakugyan megfejtetted volna. De ettől vajmi messze állsz! Pedig, ha még egy negyed órát szánsz a megfejtési munkára, igazán megoldottad volna tán. Még van rá időd. — **Gábory Dinike.** A te Bódi barátod szintén olvasóm. — **Hirsch testv.** Besoroztam. — **Nékám testv.** István elbeszélése gyakorlat szempontjából dícséretes, de közlésre még nem való. A verses rejtvény megoldását még most sem küldted be. A rajzolni valót megrajzoltam. Melyik a sok közül az Erviné? — **Zabor-**

szki Dezső. Ha olyan szám mellől maradt el a színes műmelléklet, amely vele jár: sürgesd meg a *kiadó*-hivatal-nál. Irásoddal meg vagyok elégedve. — **Szent Ivány Carla.** Már most minden rendén van s közlöm is. — **Ember István.** Ne olyan elvont dologra fordítsd rá szorgalmazatod és ügyességedet. Találsz közelebb is. — **Wolf Blanka.** Csak akkor üzenek ebben a rovatban, ha van valami üzeni valóm. Neked tehát, kis lányom: azt, hogy nincs mit üzennem. Ezt a szükre szabott tért nem is szabad mindenféle szükségtelen és tárgyaltalan üzengetésekkel megtöltenem. — **Demeter Tibor.** Jaj, fiacskám, hiszen azt az én cziczám mindjárt kitalálná, pedig nem is valami híres czicza. — **Augustin Gizi.** A jelentést örvendő tudomásul veszem. Tuzját köszöntöm. Nem felejtettem el őt. — **Buday Annuska.** Jól esik tudnom, hogy hajduból kígyógyultál. — **Oláh Ilona.** Lát-szik élénk soraidból, hogy megint a régi vidám gyermek vagy. Ne is háborgasson többé sem betegség, sem egyéb, mint amilyen p. volt az, ami miatt »dühbe gurultál.« Egyáltalán hiba dühbe jönni, de különösen hiba ott, ahol egy szármalmas mosolygás is kifutja. — **Könyöki Ilona.** Ó, hogy ne fogadnálak szeretettel téged is, akinek már a tí Ellátok is régi hive. — **Dluhy János.** De már csak többet várhatok olvasó-társaidtól, mint annak a te nagyon, nagyon, nagyon könnyű rejtvénykédek a fölfejtését. — **Szigethy Lenke.** A *kiadó*-hivatal (s nem is a *szerkesztői*) azóta rendbe is hozta ügyedet. — **Herczeg Albert.** Nehezebbeket küldj. — **Árkay Mása.** Az a feladvány a közös kutról nagyon jó, csak hogy a közlésének igen nagy akadályja van: olyan régi már az, hogy már én is mulattam rajta gyerek-koromban, az pedig bizony régecskén volt. Azóta is minden apa, mama és bácsi a titkába bele ártotta a lányokat, fiukat, úgy hogy szélteben ismerik. Alig akadna kis olvasó-társad, aki ne ismerné a megoldását. Tehát nem közölhetem. — **Szeremley Bence.** Francia és angol nyelv-gyakorlatok közlése nem való a »Kis Lap«-ba. — **Kornstein Edith.** E rovat figyelmes olvasása meghozza a választ a te panaszodra is. Irásod, melyet a betegségtől még rémeggő kézzel vetettél, még így is csinos. — **Istók Barna.** Nagyra vagyok vele, hogy mióta a »Kis Lap« jár neked, jobban tudsz olvasni. — *Több levélről a jövő számban.*

JÓ SZIV.

Az éhező és fázó gyermekek javára: Gyémánt Ilona 1 frt. Köszönet a nemes adakozónak. Az adományt rendeltetési helyére juttattom.

A „KIS LAP“ minden kötetéhez díszes szín-nyomatú bekötési táblák kaphatók. Egy bekötési tábla ára 60 kr. A »Kis Lap«-nak fél évi folyamából telik egy kötet. Megrendelő czim: Athenaeum könyvkiadó-hivatala, Budapest, Ferenczick-tere 3.